

Určení věna jest provéstí v řízení nesporném tehdy, je-li nutno řešiti praejudiciální sporné otázky skutkové.

H. S. navrhla podle § 1220, 1221 obč. z., aby soud uložil jejímu otci, aby jí vyplatil věnem 250.000 Kč; ten však navrhl zamítnutí tohoto návrhu s odůvodněním, že navrhovatelce věno způsobem mezi nimi smluveným již zřídil a vyplatil.

Soud první stolice návrh odmítl a odkázal navrhovatelku podle § 2 č. 7 nesp. pat. na pořad práva. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že základní předurčující otázka, zda věno bylo dáno či nikoliv, jest spornou, a její řešení nelze provéstí bez řádného řízení průvodního, neboť nejedná se tu jen o zodpovědění otázek právních, nýbrž, a to hlavně, otázek skutkových, jež mezi účastníky jsou spornými (Ott, Rechtsfürsorgeverfahren str. 165, 183, 229).

Rekursní soud toto usnesení zrušil a uložil soudu první stolice, aby v řízení pokračoval a o návrhu rozhodl in merito.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti proti usnesení rekursního soudu nevyhověl z těchto důvodů: O žádosti provdané dcery, aby soud určil věno, které jsou rodičové povinni jí zříditi podle § 1220 obč. zák., jest jednati a rozhodovati zásadně v řízení nesporném a nikoliv pořadem práva. Sporem bylo by vymáhati vyplacení věna, opírá-li se nárok na ně o určitý daný slib aneb o smluvní závazek rodičů nebo uplatňuje-li se proti dědicům zavazného. Tvrdí-li otec, že svou zákonnou povinnost, dáti dceři přiměřené věno, již splnil výplatou peněz jejímu manželovi, což navrhovatelka popírá, lze i to vyšetřiti prostředky řízení nesporného a není k tomu potřebí formálního řízení podle předpisů civilního řádu soudního.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 19. prosince 1930 R I 934/30. Dr. Jan Petřík.

Jednací síň není místem, kde jest odkliditi pochybnosti, ozvavší se ze středu porotců o souladu projevu vrchního porotce se skutečným výsledkem porady porotců; k tomu je určena poradní síň a rozprava porotců v nepřítomnosti jiných osob. Projev (neznámého) porotce při čtení výsledku porady vrchním porotcem, na němž onen porotce, vyzván předsedou, netrval a za nějž se nepostavil, nemůže býti důvodem k pochybnostem o správnosti sdělení a záznamu vrchního porotce, ani předpokladem nové porady porotců podle čtvrtého odstavce § 330 tr. ř.

Nejv. soud jako soud zrušovací zamítl po veřejném líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v N. J. ze dne 12. června 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem násilného smilstva podle § 127 trest. zákona.

Důvody: Dle písemných záznamů o výsledku porady při-